

Zgodba o kovaču, ki je zobe pulil

Bilo mi je šest let, ko sem zajezdil očeta in ga pognal proti Kozesam, kjer je živel grozni kovač, ki je pulil zobe iz živega mesa. V Šiški kovači takrat niso več smeli dreti zob, zdravnik je bil pa predrag.

Ogromna pisana mamina ruta mi je zakrivala drobni obrazek in se na »vrtincu« zgubljala v gromozansko pentljo. Ta je pri vsakem očetovem koraku pokimavala na obe strani, kakor da pozdravlja globoko pod mano lazeče zemljane...

Strašansko sem bil ponosen v taki zavidljivi višini in nisem si mogel kaj, da bi ne bil paglavcu, ki je slučajno prišel mimo, pljunil na glavo.

To sva z očetom drago plačala, kajti je fantič iz varne razdalje pognal v jezdece čeden kamen, a je pogodil »konja« tako spretno v koleno, da je kar klecnil in me stresel v njivo kraj ceste.

»To ni dobro,« je dejal oče in me spet zadel na vrat, ker ga oni smrkolin ni hotel počakati, da bi mu bil ušesa nategnil.

Ko sem bil spet v stratosferi, se mi je svet zadel tako lep, da sem čisto pozabil, da me strašansko boli zob.

»Kaj si mu pa naredil, da je vrgel kamen?« je pobaral oče.

»Jaz nič, ata; najbrž ste mu vi stopili na nogo?« sem poučil očeta nad njegovo glavo.

»Prav mu je, nerodi! Kaj pa mi hodi pod noge, saj je dovolj široka cestal.«

Ko sva prijezdila na odprto polje, sem pognal konja v dir. Za vajeti so mi služila njegova ušesa. Oče je vse rad potrpel, da sem le pozabil na zob in na strašnega kovača z velikanskimi rjavimi kleščami. Seveda sem do kraja izrabil to očetovo žrtvovanje in sem komaj pričal

kal kakšnega ovinka, da sem lahko krepkeje nategnil desno ali levo »uzdo«. Pred kovačnico sem »konja« zgrabil za nos in mu potegnil glavo kvišku, kar je pomenilo »stoj!«, pa še zategnil sem: »Eeeeha fuks!«

Kovaču je to očitno zelo ugažalo, kajti se je kar za trebuh grabil in solze brisal od ginjenosti. Meni je pa bilo žal, da sem mu pripravil takšno zabavo, ker sem ga sovražil, kajti mi je populil že polovico zob.

Tedaj me je oče stovoril in me posadil na klop, potem pa sta se s kovačem nekaj tiho pogovarjala.

»O, saj je korajžen tale fant, pa povrh še nič ne boli ne,« je zagodel kovač tako nizko in votlo, kakor bi bil govoril iz praznega vodnjaka.

Streslo me je pri tem nečloveškem glasu in neusmiljeno me je pričelo klati po vseh zobeh. Spustil sem se v neutolažljiv jok, pri čemer se je ogromni kovač vprašujoče obrnil v očeta, a je takoj zopet prasnil v gromovit smeh, ko je zagledal njegova škrlatasta ušesa, ki so mi služila za uzdo.

Meni je zastala sapa in pošel jok ob kovačevem smehu in sem samo še čakal, kdaj bo iz tega groma treščilo in se bo vlila ploha.

Pa se ni zgodilo ne eno ne drugo, le kovač se je počasi umiril in me pričel priliznjeno spraševati, če kaj hudo zob boli. Pa mu je kar oče povedal, da že tri noči nisem spal in radi mojega bevskanja tudi ostala družina ne. Zdaj pa da je tega zadosti in da me bo pustil kar pri njem za vajenca, če si ne pustim izdreti zoba.

Čudil sem se, da je oče, ki je bil malo preje še tako prijazen »konj,« namah postal tako neusmiljen z menoj, da bi me bil kar prodal temu črnemu kovaču, ki se mu je usnjeni

predpasnik svetil kakor mojega suk-njiča konci rokavov, ki so bili ven-dar tako pripravní za brisanje sveč izpod noska! — —

»Le pokaži gospodu, kateri zob te boli, potem pa malo zamiži, pa bo zunaj,« me je pregovarjal oče in stiskal v pesti škrcnicelj sladkorja.

Pa ni vse skupaj nič pomagalo, zakaj že dolgo nisem tako trdno ust skupaj tiščal kakor tistekrati v kovačnici.

»O saj vem, kateri ga boli,« je bobnal kovač; »tistega bi mu bil moral že zadnjič izdreti, pa se je branil. Samo usta naj odpre, pa bo po njem!«

Pa tudi kovač ni dosegel, kar je želel, dokler se ni oče ujezil in me pograbil za nos, kakor sem malo poprej jaz njega, ko je bil še »konj«. Ker se nisem maral zadušiti, sem odprl usta, a le, da sem lahko sapo vlekkel skozi zobe. Pa je bilo vendar dovolj, da si je kovač ogledal oni zob, ki je štrajkal.

Seveda je bilo to komaj četr-t uspeha, ker za klešče je treba po-šteno ziniti, da jih porineš med zobe!

Pa so ta uspeh dosegli mati kovačeva, ki so prinesli strašansko velik kos rumene maslene potice, ki je ostala od nedelje, in mi ga pomolili naravnost pod nos!

Kovač je bil tiste čase tudi župan in so dobro živeli. Skoro vsake ne-delje so mati županja spekli kolač, pri nas pa smo take dobrote jedli samo dvakrat v letu: za božič in za veliko noč. Od enega pa do druge je pa tako daleč, da želodec čisto pozabi, kakšna je prav za prav potica.

In ko so srečne oči zagledale tisti vabeč kos prežlahtnega kolača, se je srce raznežilo in so se usta za-čudenja široko razprla...

Tisti hip je spretno izkoristil ne-marni kovač, da mi je zarinil klešče med čeljusti. Samo obupno sem za-krilil z rokami, pa se je razbojnik kovaški že zarezal: v kleščah je

zmagoslavno vihtel lep bel kočnik in ga razkazoval številnim zija-lom, ki so se prišli past nad mojo ne-srečo.

»Čudno, da ga je ta bolel, ko je videti tako lep in zdrav?« je po-dvomil oče.

»E, vsak zob ima svoje muhe!« je modroval kovač; »včasí še tisti boli, ki je že več let izpuljen.«

Oče je verjel učenemu kovaču, ki je bil zraven še župan in ki je že več zob poruval kakor je repe na jesen po njivah.

Mesto zapeljivega kolača so mi mati županja dali pisker vode, po-mešan z octom, da sem si izpral kr-vavečo škrbino. Kolač pa so mi za-vili v časopis, češ, sedaj itak ne moreš jesti. Doma so mi ga pojedli zdravi bratje, ki so se do krvi stepli zanj.

Prebrisani kovač pa mi je dal izpuljeni zob, rekoč: »Na, ga boš mami pokazal!«

Oče mu je dal tri smotke in je bilo plačano. Potem sem ga spet zajezdil v Šiško.

Mama je pogledala izravnani zob, potem še mojo čeljust in se začudila: »Saj je vendar izruval čisto zdrav zob, bolnega je pa pustil!« Da je temu res tako, je bolni zob takoj potrdil, ko me je pričel spet nesmiljeno kljuvati po butici.

Popoldne sva z očetom spet jezdila v Koseze. Malo nerodno je bilo kovaču, da se je pomotil, pa mi je v veliki zadregi izpulil še en zdrav zob! Zdaj bi bil oče skoro zares jezen nanj, da ni v tretje pogodil pravega.

Da bi še bolj opral svojo nemarnost, ni kovač to pot nič računjal in je še očetu dal nazaj eno od smotk, ki jih je bil zaslužil dopoldne. Zares dober človek je bil tisti kovač in je škoda, da je umrl!

Ko sta oče in kovač zadovoljno puhala smotki v zrak, so mi kovačeva mati zavili v časopis še dva kosa potice! — —

Jaz pa tudi teh kosov nisem bil deležen, kajti sem teden dni prenašal glavo, debelo ko čeber!

To je bilo takrat, ko v Šiški kovači niso smeli dreti zob, zdravnik je bil pa predrag — — —

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

MIKLAVŽEVA

Sveteц добри, Nikolaj častiti, milo lice, dolga bela brada, dare prišel spet je razdeliti, kakor vsako leto je navada, med otroke, revne in bogate, med pridne, lene, s polnimi rokami, s sabo žene črne in kosmate peklenščake z vilami na rami. Čreda spremlja ga krilatcev malih, ki neso mu razne sladkarije v sami srajčki kodrolaščekov zalih, odposlanci Matere Marije. — Malčki tiho čakajo jih v mraku, vsak porednež se boji košare. Ko veriga zažvenklja na tlaku, vsi zbežijo hitro za omare. Zdajci sliši glas se Nikolaja: »Hej, povejte, znajo tu moliti? In če nihče nikdar ne nagaja, kaj potem se vam je treba skriti? Ti tam zadaj, Janezek, najmlajši, semkaj pridi, očenaš mi zmoli, pa povej mi, kaj bi imel najrajši! Janez pride in konjiča izvoli, očenaš še prej zdrdra Miklavžu, ki poboža ga z dlanjo po glavi in pove, da ga ne da Grdavžu.

Jerica Schellova

DECEMBER

Za otroke pač najlepši mesec je december: mesec veselja, zabave, radosti, daril. Kaj pusti oktober in deževni november, kdo se bo vedno emerkal in žalostil?

Sicer ne sije več sonce z žarki na nas, v meglo čemerno zavita sta mesto in vas: utihnilo je že ptičev veselo žgolenje; no, pa saj je tudi v sobi prijetno življenje!

Z igračami, ki jih prinesel je sv. Miklavž, se v sobi igramo. Ta zida cerkev, vas ali plavž, ta riše, ta bere, oni tam piše, spet drugi sestavlja visoke gradove in hiše.

Ko pa pokrije snežec beli zemljo, tedaj brž smučke in urne sanke v rokó pa hajdi v sneg! In že se razlegata smeh in kreg čez beli dol in strmi, mehki breg.

Ivan Podobnikar

PRI JASELCAH

*Na slamici v hlevčku Dete leži,
veselo mu sijajo modre oči.
Pred vrati preprosti pastirčki stoje,
zamaknjeno v Odrešenika strme.
Kmalu nad hlevčkom ubožnim
pokazal se zlati bo sij:
Boltežar, Miha in Gašper
z darovi bogatimi bodo prišli . . .*

L. N.